

S. LIVINI EPISCOPI ET MARTYRIS

EPISTOLA,

AD FLORBERTUM GANDÆ ABBATEM.

De S. Bavonis Epitaphio.

(Acta Sanctorum ord. S. Bened.)

Auleo mira loqui, solem sine lumine vidi.
 Est sine luce dies, sic sine pace quies.
 Illos postquam populos conspexi luce serena
 Sol mihi non luxit, nox fuit una mihi.
 Lupia barbarico gens exagitata tumultu
 Hic Brachanta furit, meque cruenta petit.
 Quid tibi peccavi, qui pacis nuntia porto?
 Pax est quod porto : cur mihi bella moves?
 Sed qua tu spiras feritas, sors leta triumphi,
 Atque dabit palmam gloria martyrii.
 Cui credam novi, nec ipse frustrabor inani,
 Qui spondet Deus est, quis dubitare potest?
 At amena est aliquid mœstæ solatia menti
 Quod dat, nec penitus me premit atra dies.
 Ganda parat gremium, quo me fovet ubere keto :
 Lavitat, mulcet, nutrit, amat, refovet.
 Hic est Florbertus quem virtus flore perornat,
 Cui probitas floret, flos probitate viget.
 Forma gregis, decus Ecclesiæ, concordia fratrum,
 Ipse suis medicus et medicina sibi.
 Quid referam pietatis opus, quo me peregrinum
 Obsequiis lætis dum fovet, addit onus?
 Sufficeret fratrum fratrem dixisse Livinum,
 Pontificis nomen pergravat et Domini.
 Egressus patriam, pompæ mortalis honorem
 Sprevi, devovi : spes Deus una mihi.
 Auamen inveniet quod Christo sedulus offert :
 Quod si sum pauper, hoc sibi nil minuet.
 Plus aliquid præstat absentis munere largo :
 Præsens continuis me fovet obsequiis.
 Ille quoque dum scribo, properans agitator aselli
 Munere nos solito, pondere lassus adit.
 Buris delicias affert cum lacte butyrum,
 Ovaque, caseoli plena canistra premunt.
 Hospita quid restas [*id est resistis*]? effer jam sedula
 [gressum.
 Collige divitias quæ modo pauper eras.
 Fervet olus siccum, sed nunc condire licebit :
 Ullula dura prius, uncta suavis erit.
hiltam a villa gravis quæ nescis reddere fructum :
 Urticas, lappas cur bene culta refers?
 Hoc est quo recreor, quod habet paupercula tantum
 Hospita quod mittit vel mihi Ganda boni.

^a Nunc *Hauthem*, pagus territorii Alostensis, tertio milliari a portu Gandavo.

A Et pius ille Pater cum donis mollia verba
 Mittit, et ad studium sollicitat precibus.
 Ac titulo magnum jubet insignire Bavonem,
 Atque leves elegos esse decus tumulto.
 Nec reputat, flasso cum stridet fistula ligno,
 Quod soleat raucum reddere quassa sonum.
 Exigui rivus pauper quam vena ministrat
 Lasso vix tenues unda ministrat opem [*Forle*,
 opes].

Sic ego qui quondam studio florente videbar
 Esse poeta, modo curro pedester equo :
 Et qui Castalio dicebar fonte madentem
 Dictæo versu posse movere lyram ;
 Carmine nunc lacero dictant mihi verba Camenæ,
 Memque dolens lætis apta nec est modulis.

B Non sum qui fueram festivo carmine lætus.
 Qualiter esse queam, tela cruenta videns?
 Nec quid agam novi : mentis timor iste procacis
 Quem, rogo, non ledat, par dare nolle pari?
 Officio certare pari si nempe recuso,
 Pecco, quod magnis reddere parva moror.
 Magna mihi præstat supplex qui parvula poscit :
 Et tamen invenior tardus ad officium.
 Accingar studio quamvis non viribus æquis :
 Est non posse leve, non renuisse bonum.
 Ergo tibi titulum scribens, sanctissime Bavo,
 Qui volo quod nequeo, quod valeo facio.

Sancti Bavonis Epitaphium a sancto Livino.

Qui patriæ rector, spes gentis, gloria regni,
 C Magnorum primus qui modo magnus eras :
 Non qui magnus eras te gloria magna beatum,
 Sed contempta decus gloria magna facit.
 Pro Christo pauper, despectus, vilis, egensque,
 Et Christi famulis nunc caput atque decus.
 Defunctum revocans qui morti, jura talisti
 Monstras quippe tibi jura patere poli.
 Quam tu fundasti quæ te tenet, inclute Bavo,
 Ecclesiam, meritis protege, sancte, tuis.

Epistolæ Epilogus.

Hæc, Florberte pater, Livinus carmina mittens,
 Inscriptum lateri munus habere dedi :
 Ut cum vastatus fiet locus ille ruina,
 Carmina conservet obrutus ista lapis.

D